

Návrat do Portlandu autem se táhne celou věčnost. Dlouho jedeme v tichosti, než konečně já prolamuju ledy. „Je mi to líto, lidi.“

Sedím vzadu a Kathleen řídí. Jin cestuje na sedadle spolujezdce. Podívá se na mě ve zpětném zrcátku a já v jeho zelených očích zahlédnu zlobu. Ale taky obavy.

„Jsem rád, že jsi v pohodě,“ zahučí.

„Jasně, že jsem,“ řeknu. „A co tvoje... ehm...“

„Moje *varle*? Moje koule? Moje nádobíčko?“ ucedí. „To v pohodě není. Jednu museli amputovat.“

To ne! „Co budeš dělat?“

„Co mi zbývá, Anno? Nejsem na sebe pyšný, ale co se stalo, to se stalo. Byl jsem opilý, dovolil jsem svému vzteku, aby zvítězil nad mým lepším já. Sešel jsem z cesty přátelství a laskavosti správného Brony.“

„Udělal jsi jenom to, o čem sis myslel, že je správné,“ uklidňuju ho. „Jenom jsi mě bránil.“

„Budu ti vyprávět jeden příběh,“ řekne. „Ve druhé části první řady *My Little Pony: Přátelství je magické* musí poníci čelit rozzlobené mantikoře, která jim zatarasila stezku. Zatímco ostatní poníci chtějí s nestvůrou bojovat, Fluttershy k ní klidně přistoupí a najde trn, který se jí zabodnul do tlapy. Ukázala mantikoře laskavost namísto zloby. A když jí ho vyndala, mantikora je nechala projít.“

Kdybych se choval jako Fluttershy a přistoupil k tvému příteli s laskavostí v srdci místo hrozby, mohl jsem dnes mít obě varlata,“ posteskuje si. Nemám páru, co je to ta mantikora, ale poselství jeho příběhu je mi jasné: Jin byl rozčilený, protože měl trn v tlapě. Asi.

Odlepuje pohled od zpětného zrcátka a zadívá se ven z okýnka. „Ten den jsem zklamal celou naši komunitu fanoušků. Od té doby jsem se neodvážil na PonyExpression.net strčit ani jednu nozdru,“ dořekne s hlasem plným stesku a lítosti.

Znovu se noříme do trapného ticha.

„Takže, hmm, jak je to s tebou a Earlem Greyem?“ prolamuje ho Kathleen. Jin při vyslovení Earlova jména viditelně ztuhne.

„Já ani nevím,“ zabručím. „Říká, že ho na přítelkyně moc neužije.“

„Takže spolu nechodíte? Jenom tě vozí nad Pacifickým severozápadem ve vrtulníku a přitom skupuje všechno, co mu přijde do cesty?“ ujasňuje si Kathleen.

„Tak nějak,“ souhlasím. Nejsem si jistá, kolik toho chci vyrazovat o Zhoubné cimře. Umírám touhou si o tom s Kathleen promluvit, ale ne s Jinem v autě.

„Vypadá to na vysněnou partii,“ zabrblá Jin.

„Já jenom chci, abyste mu dali šanci,“ prosím je.

„Jestli ti ublíží...“ Jinův hlas jde do ztracena.

„To je přece risk v každém vztahu,“ hájím se. *Až na to, že v tomhle vztahu se můžu jednoho dne ocitnout připoutaná k Segway a strčená do dopravní špičky. To všechno ve jménu živé akce hry larp.* Představa, že mě Earl Grey sváže, je tak lákavá, že se v mém lůně vzedme vlna touhy.

„Dala jsem ten článek o Greyovi v *Sexy pracháčích* k ledu,“ informuje mě Kathleen. „Nebudu mu dávat publicitu zadarmo. Ať se děje cokoli, chci, abys věděla, že ti hlídáme záda, jasný?“

Padesát odstínů ostudy

Překvapuje mě, že řídí; tohle je určitě ten nejdelší časový úsek, ve kterém jsem ji neviděla pít nebo zvracet. „Díky,“ řeknu. „Je hezké tě pro změnu vidět střízlivou.“

Zasměje se. „Co tě vede, jsem totálně namol.“

„Má pravdu,“ potvrzuje Jin. „Nasávali jsme zadkem.“

„Chci vědět, co to znamená?“

„No jasně že chceš,“ vyhrkne Kathleen. „Nejdřív namočíš tampon do vodky a potom...“

„Díky,“ skáču jí do řeči. „Základní představu už mám.“

„Pálí to, ale alkohol by se měl dostat do krve rychleji,“ pokračuje Kathleen.

Nezní to příjemně ani bezpečně. A ona by neměla sedět za volantem. „Sjeď z cesty. Já to odřídím,“ nařizuju jí. Sice jsem nikdy předtím neřídila, ale aspoň nejsem opilý.

Kathleen přikývne a strhává auto z cesty – přímo do propasti! Auto se řítí z útesu do Tichého oceánu a my všichni najednou křičíme naše poslední slova: „Uááááááááá!“

17

Kathleenino volvo rozčísne vody Tichého oceánu čumákem napřed. Jin, Kathleen a já jsme uvěznění uvnitř a snášíme se vstříc své záhubě. Dveře auta jsou sice pevně uzavřené, ale je jenom otázkou času, kdy pod tlakem vody prasknou okýnka. Jsme v pěkný kaši. Kdyby tak Jin byl malým mořským koníkem místo mým malým poníkem! Kathleen už přestala křičet, ale pusu má pořád dokořán. Jestli to přežijeme, beru ji na setkání anonymních alkoholiků.

„Jsme tu zaseklí,“ zkonstatuje Jin, když se bezvýsledně pokusí zapřít celou vahou do dveří. „Už jsme moc hluboko. Je tu hrozně velký tlak.“

„Je mi to líto, je mi to líto,“ mumlá Kathleen mezi jednotlivými vzlyky.

„Co kdybychom šetřili kyslíkem?“ navrhuju.

„A jak? To máme jako zadržet dech? Vždyť omdlíme,“ prská Jin.

„Máš snad lepší nápad?“ vyjedu na něj. „Jsem velké ucho.“

„Jo, co kdybys napsala tomu svému přítelíčkovi, aby nás přijel zachránit?“ ucedí sarkasticky.

To vůbec není špatný nápad. „Fajn,“ štěknu. Vytahuju mobil a volám tomu chlapovi, co není mým přítelem.

„Anno!“ ozývá se Earl. On je v bezpečí v Seattlu a já... v půli cesty mezi Seattlem a Portlandem a dvacet tisíc mil pod mořem.

„Ahoj,“ hlesnu. Jeho hlas je tak podmanivý, že na chvílku zapomínám, proč mu vlastně volám.

„Jsi v pořádku? Už jste dorazili do Portlandu?“

„Ne tak docela,“ přiznávám. Auto konečně dosedá na dno oceánu. Odpočet začíná.

„Máte nějaké potíže?“

„Tak nějak,“ mačkám ze sebe trochu rozpačitě. Každou chvíli se do nějakých potíží dostanu a on mě pak tahá z bryndy. Jako by neměl nic lepšího na práci! „Trošičku jsme se s Kathleen a Jinem zasekli na dně oceánu.“

„Hned jsem u vás,“ jedná okamžitě. „Držte se. A, Anno, ať už uděláš cokoliv, dnes neumírej.“

„Tak jo,“ souhlasím. Nejsem si jistá, jestli je to něco, co můžete svému milému slíbit, ale udělám pro to maximum.

Zavěšuju. „Je na cestě,“ oznamuju svým přátelům.

[MP*]

O dvě hodiny později jsme zpátky na souši. Kathleenino volvo je na šrot. Nehodu jsme přežili díky Earlu Greyovi, který nechal vypustit celý Tichý oceán, aby nás zachránil.

Earl mi věší své sako přes ramena. Znovu na sobě má košili a kravatu se smajlíky a vypadá tak dobře a elegantně jako nikdy. Přála bych si, aby mě přímo tady na pláži ohnul a ojel, ale bylo by to trošku zvláštní, s Kathleen a Jinem, kteří na nás čekají opodál, usazení v Earlově helikoptěře.

„Ty jsi ale dítě štěstěny,“ řekne Earl.

„Jsem ta nejšťastnější dívka,“ špitnu. „Protože mám tebe.“

Zavrtí hlavou. „Ty mě nikdy nepřestaneš udivovat, Anno.“

„Neměla jsem tě opouštět,“ přiznávám se sklopenou hlavou. Nechci se dívat na jeho odmítavý výraz.

Prsty mi podpírá bradu a jemně mi zvedá hlavu. „To nic,“ konejší mě láskyplně s odpuštěním v očích. „To nic.“

Začínám brečet. Slzy mi tečou po tvářích tak rychle a dravě jako déšť. Ale, počkat – to je déšť. Takže nakonec asi nebrečím.

„Vezmu vás do Portlandu dřív, než ta bouřka zesílí,“ rozhoduje a líbá mě na čelo. Společně nastupujeme do vrtulníku. Kathleen i Jin mezitím usnuli. Nejspíš díky těm tamponům namočeným ve vodce, co mají oba strčené v řiti.

V tichosti míříme do Portlandu. Po všem, co jsme prožili, je ticho příjemnou změnou. Dokonce i moje vnitřní vůdkyně prodanou zavřela klapačku. A právě během té zenové chvílky ucítím něco jako kopnutí v žaludku. ACH. MŮJ. BOŽE! Nevzpomínám si, že bych snědla mimino. Takže to musí znamenat jediné – jsem těhotná, těhotná s Earlem Greyem!